HOTEL 'DE WITTE POOT'

Een tragi-komedie

door

RIK DAEMS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 0 33 66 44 00
info@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOTEL 'DE WITTE POOT'** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **RIK DAEMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

ISBN- 978- 90-385-02748

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Rik Daems
www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.
Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.
Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.
Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

IBVA Holland Auteursrechtenbureau
De Friese Poort 106
1823 BT Alkmaar
072-5112135
www.ibva.nl

PERSONAGES

6 dames - 5 heren - figuratie

Ronny: ± 30 jaar, automechanieker

Jos: zijn oudere broer

Willy: net met pré-pensioen

Nicole: vrouw van Ronny

Frieda: vrouw van Jos

Josée: vrouw van Willy

DR. Willems: Hoofd van de afdeling "Orthopedie"

Claire: een verpleegster

Ivo: een verpleger

Vera: buurvrouw van Willy (ziet zeer slecht)

Wendy: stagiaire verpleegster

± 10 figuranten.

DECOR

Het decor is een ziekenhuiskamer voor drie patiënten in een regionaal ziekenhuis.

Links twee bedden met nachtkastjes met telkens erboven licht plus diverse aansluitingen.

Rechts vooraan een bed op wielen met dezelfde bijhorigheden.

Achter het bed rechts een uitsprong in de kamer met een deur die toegang geeft tot de kleerkasten en toiletruimte van de patiënten.

Midden achteraan een grote deur, die uitgeeft op de gang van de afdeling waar we ons bevinden: de afdeling orthopedie.

Verder nog enkele stoelen voor bezoekers.

EERSTE BEDRIJF

(*Wanneer het doek opengaat, zien we Ronny in het bed links achteraan. Zijn linkerbeen ligt omhoog onder ± 30° en is gans in plaaster "verpakt". Op zijn nachttafel een boeket bloemen die verwelkt zijn.*

De twee andere bedden zijn netjes gedekt en wachten op "klanten". De deur staat op een kier. Ronny leest een "Playboy". In de gang horen we de stem van Claire, een verpleegster.)

CLAIRE: Mevrouw De Boeck? Die ligt in de derde kamer hier rechts, eerste bed links.

STEM: Dank u wel, mevrouw!

(*Terwijl heeft Ronny zijn lektuur weggemoffeld onder zijn kopkussen en doet alsof hij slaapt. Claire komt binnen en kijkt hem vertederd aan. Ze stopt hem onder en schikt het bed rechts vooraan en dan het bed naast dat van Ronny. Terwijl ze met haar rug naar Ronny staat, knijpt hij in haar billen.*)

CLAIRE: Aauuw zeg, Ronny, is me dat schrikken!

RONNY: Ik niet hoor. Eén-nul voor mij hé, één-nul! En daarbij, jij hebt mij doen schrikken.

CLAIRE: Nu nog mooier.

RONNY: Ja, door de zucht van mij onder te dekken ben ik wakker geworden.

CLAIRE: Je sliep niet eens!

RONNY: Ik niet slapen? Ik was juist aan 't dromen dat ik een prins was en dat ik op een palmbomenstrand tussen schaars geklede juffrouwen liep.

CLAIRE: Als prins carnaval op 't strand van Sint-Anneke tussen een bus met gepensioneerden zeker! Ik zal jou nog wel eens iets teruglappen.

RONNY: Zeg Claire, ik heb je toch geen pijn gedaan hé? Het was alleen maar om je te doen schrikken. Ik heb toch zachte handjes?

CLAIRE: Dat misschien wel, maar wij staan hier om patinten te verzorgen en niet om onze billen blauw te laten knijpen! Veronderstel dat ze hier allemaal beginnen te knijpen. Wat zou ik dan straks tegen mijne man moeten zeggen?

RONNY: Dan zeg je hem maar dat je overgeplaatst bent naar de psychiatrische afdeling en dat die patiënten jou niet met rust kunnen laten!

CLAIRE: En die zal dat blindelings geloven.

RONNY: Ik ben automekanieker, dat weet je hé, wel dat is misschien typisch voor mensen van mijn vak hé, maar ik zeg wat ik denk en daarmee uit!

CLAIRE: En doen andere mensen dat niet altijd?

RONNY: Soms komen in de garage bij ons "sjieke" mijnheren om hun auto te laten onderhouden en ik voel me dan soms te min om een gesprekje te beginnen en wanneer Peggy, dat is 't juffrouwke van de bureau, bij ons door de garage loopt met haar achterste te zwieren, dan zeg ik altijd - om iets te zeggen - "die haar ontsteking zou ik wel eens willen afstellen..." Als je dan soms hoort wat voor vulgaire praat uit dat mooi wit gestreken hemd komt met das ervoor, dan schrik je je een bult! Maar zie je die mensen in

gezelschap dan zien ze je niet staan, en dan zijn ze "mijnheer".

CLAIRE: We hadden het over jou! Door je gedrag en je schunnige praat, hebben ze je hier op de gang al een naam gegeven.

RONNY: Welke naam geven ze me dan?

CLAIRE: Vettige Ronny.

RONNY: Is dat alles? Dat zeggen ze op mijn werk ook tegen mij... Weet je, als ik zo daarjuist je achterwerk bekeek hé, dan moest ik onwillekeurig denken aan een T.V.-programma...

CLAIRE: Margriet? (*Rescue 911, Panorama, Zeker weten...)*

RONNY: *De droomfabriek.*

CLAIRE: *Ach jij...*

RONNY: Echt waar! Met jou zou ik nog wel eens een doodzonde willen bedrijven...

CLAIRE: Ronny...

RONNY: En twee ook, maar dan met een uurtje tussen.

CLAIRE: Jongen, jongen toch...!

RONNY: Dat bewijst toch dat ik beter word, hé! Toen ze me drie weken geleden hier binnenbrachten kon ik nog aan geen doodzonde denken, zo suf was ik... en nu kan ik er al over praten...

CLAIRE: Toen was je suf van de alcohol.

RONNY: Bah...

CLAIRE: Mijnheer moest ook zonodig met zijn auto tegen een paal knallen hé!

RONNY: Dat was die paal zijn schuld, dat heb ik je nog al gezegd, hij liep ineens voor mijn auto...

CLAIRE: Lig je hier al drie weken?

RONNY: Ja, maar ik vind het niet erg. Er is hier een vriendelijke verpleegster die zelfs mijn was doet en waarvan ik een mooi paar pantoffels heb gekregen...

CLAIRE: Graag gedaan!

RONNY: Bedankt, echt gemeend... Ik ben hier toch niet vlug buiten, denk ik; en daarbij, ik vind het niet eens erg, het is buiten toch te koud!

CLAIRE: Niet buiten zeg je? Je bent hier nooit binnen! Marie, de nachtverpleegster zei dat je gisteravond weer nà 11 uur van de derde verdieping gekomen bent.

RONNY: Ja, dat klopt. Mijn vroegere buurvrouw ligt daar in de kraamafdeling en dan ga ik daar 's avonds eens een "klapke" doen hé!

CLAIRE: Een "klapke" doen? Porto drinken zeker!

RONNY: Dat spaart de kliniek een slaapmiddel...

CLAIRE: Elke patiënt moet om tien uur 's avonds in zijn bed liggen, dat is de verantwoordelijkheid van elke nachtverpleegster. Dus, als Marie vanavond op dienst komt, zou ik me maar koest houden of je kunt op de gang slapen in je rolstoel.

RONNY: Als Marie echt is zoals ze eruit ziet, dan twijfel ik daar niet aan. Dat mens had beter gestudeerd voor olifanten- of neushoornoppasser!

CLAIRE: Marie is nochtans een heel tof mens. Zorg er maar voor dat je vanavond op je kamer blijft T.V. kijken en om tien uur slaapt! Wanneer ik je vergelijk met de andere patiënten, die hetzelfde hebben als jij, dan vermoed ik dat je wel voor Kerstmis naar huis zal mogen. (*Ronny is stil*) Is er iets?

RONNY: Nee... Ik heb geen familie, alleen een broer met aan zijn been een schoonzus, en die twee zien niet naar mij om. Mijn vrouw is van mij weggegaan en met reden misschien. (*opgewekt*) Ik ben gelukkig dat ik op een kamer met drie lig, dan kan ik eens wat praten; en wat gebeurt er de laatste drie dagen? Onze Ronny ligt alleen, zichzelf steendood te vervelen en geleerde boekjes te lezen die hij van anderen gekregen heeft.

CLAIRE: Daar gaat vlug verandering in komen zie...

RONNY: Ja? Gaan ze er één binnenbrengen?

CLAIRE: Ja!

RONNY: Ik hoop dat deze wat meevalt, want de laatste drie weken heb ik hier al heel wat soorten volk de revue zien passeren! Snurkt hij?

CLAIRE: (*lacht heimelijk*) Ik weet het niet. Je zal het haar zelf moeten vragen...

RONNY: Je zei "haar"...???

CLAIRE: Inderdaad, haar!

RONNY: (*recht*) Een vrouw? Dat kan niet!

CLAIRE: Toch wel, de hele afdeling orthopedie ligt vol, door de gladheid van vorige week. Zelfs in de linnenkamer ligt een oud vrouwtje. De enige vrije plaats voor die nieuwe patiënt is hier, over jou.

RONNY: Een ouwe doos zeker?

CLAIRE: Toch niet!

RONNY: Jonger dan tachtig?

CLAIRE: Acht-en-twintig...

RONNY: Ja, watte! Een gezond exemplaar?

CLAIRE: Dat mag je wel zeggen... een fotomodel!

RONNY: Een fotom... Kan je mijn haarborstel even geven?

CLAIRE: Waar ligt die?

RONNY: Daar, in 't wasplaatsje... vlug. (*Claire geeft de haarborstel*) Zou ik het in een middenstreep leggen of in een zijstreep?

CLAIRE: Kom, ik zal het kammen. (*Ze doet het en legt zijn haar afschuwelijk.*)

RONNY: Een echt fotomodel zeg...!

CLAIRE: Jaja, groot, slank, bruin gebrand - van een zonnebank, denk ik - zwart haar... Anouchka, heet ze.

RONNY: Een doodzonde waard?

CLAIRE: Volgens mij wel ja, en twee ook...

RONNY: Jamaar met een uurtje tussen hé! Dat wordt dan volgende week misschien nog een "warme Kerstmis" voor mij!

CLAIRE: Wie weet, zeg...

RONNY: Ook met haar auto op een paal geknald?

CLAIRE: Nee, gewoon bij een lingerieshow van een trapje gestruikeld en een nogal ingewikkelde voetbreuk opgelopen.

RONNY: Ochot, ochot, dat klein lief voeteke... (*heel overtuigend*) Die zal dan wel lang moeten blijven!

CLAIRE: Ik zal dit bed meenemen en haar in de operatiezaal gaan halen...

RONNY: Heeft ze nog een operatiehemd aan?

CLAIRE: Dat zal je straks zelf moeten zien... (*overdreven vriendelijk*) Tot straks, hé Ronnyke! (*af*)

RONNY: Tot straks.

(*Ronny weet even geen blijf met de zenuwen. Hij neemt een spuitbus mondverfrisser uit zijn lade. Hij spuit 2x in zijn mond, onder zijn armen en legt de spuitbus terug. Neemt de spuitbus weer en spuit onder het deksel. Spuitbus weg. Neemt de Playboy, bemerkt het, Playboy onder kussen en neemt de Knack van nachtkastje. Doet alsof hij leest... Ivo op. Ronny blijft zenuwachtig achter het boek verscholen...*)

IVO: Dag knappe gast!

RONNY: Dat kan ik van jou niet zeggen!

IVO: Ik kom je wassen.

RONNY: Blijf maar mooi met je handen van me af! Daarbij, ik ben al gewassen, ik heb mezelf gewassen, vanmorgen!

IVO: Dan heb ik pech!

RONNY: Ik vind van niet...

IVO: Dan zal ik je morgen komen wassen.

RONNY: Laat maar zo... Als Claire dat nu moest zeggen... Wat kom je eigenlijk doen?

IVO: Eens kijken of de kamer netjes op orde staat!

RONNY: O ja, voor die dame!

IVO: (*aan deuropening*) Juist, ja! Ze komt er net aan!

RONNY: Dat fotomodel?

IVO: (*Kijkt even in de gang en terug*) 't Is maar zoals je 't noemt hé!

(*Ronny wordt zenuwachtig - zelfde scenario met spuitbus - "leest" boek. Josée op met valiesje kleren. Ze is ± 50 jaar, niet al te knap en niet modern gekleed. Ze gaat op stoel zitten waar het bed van Willy weg is. Ronny kijkt over zijn boek.*)

RONNY: Madam...

JOSÉE: (*zenuwachtig*) Mijnheer!

RONNY: Gaat het?

JOSÉE: Jaja!

RONNY: Niet teveel pijn?

JOSÉE: Ik?

RONNY: Ja!

JOSÉE: Ik niet nee!

RONNY: (*bekijkt haar enkel*) Het schijnt me toch niet zo erg te zijn!

JOSÉE: Dat zullen we nog moeten afwachten, hé!

RONNY: Dat wel... Hoe stomweg het toch kan komen...

JOSÉE: Wat?

RONNY: Wel, tijdens een lingerieshow van een trapje vallen!

JOSÉE: Wie?

RONNY: Jij.

JOSÉE: Ik?

RONNY: Ja.

JOSÉE: Maar ik heb juist niks! Ik heb hier de spullen bij van Willy, mijne man. Die hebben ze hier drie uur geleden binnengebracht. De mensen van de dienst 100 hadden hem komen oprapen vanonder de pereboom van Vera, ons buurvrouw.

RONNY: Tegen mij hadden ze gezegd dat hier een vrouwelijk fotomodel zou binnengebracht worden, die tijdens een lingerieshow van een trapje was geschoven... Euh... Anouchka.

JOSÉE: Ik heet Josée!

RONNY: Ik heet Ronny.

JOSÉE: Daarnet zei je Anouchka...

RONNY: Neenee, zo heet dat fotomodel...

JOSÉE: (*recht met valies*) Excuseer me, dan ben ik op een verkeerde kamer. Ik ben weg. Hou je goed en herstel maar vlug. (*af*)

RONNY: Ja!... Fotomodel... precies reclame voor een griezelfilm. (*Leest weer in boek.*)

CLAIRE: (*Steekt hoofd even binnen*) Ronny!!

RONNY: Wat nu weer?

CLAIRE: Eén, één! (*Ronny neemt iets van zijn nachttafeltje (fles, glas, stuk fruit...) en doet alsof ie gaat gooien.*) Ik vrees dat die dame straks terugkomt, met haar echtgenoot dan. Ik zal het haar even uitleggen. Ze wacht in het bureel van de verpleging. (*af*)

(*Ronny begint weer te lezen.. Nicole komt op met een boeket bloemen, ze blijft in de deuropening staan. Ronny ziet haar niet.*)

NICOLE: (*zenuwachtig*) Dag Ronny...

RONNY: Dag Nicole... (*Ze geeft hem de bloemen af. Ronny houdt ze vast.*) Ik vind het lief dat je eens komt...

NICOLE: Het heeft me wel wat moeite gekost.

RONNY: Dan vind ik het eens te meer lief! Ga zitten. (*ze doet het - hij aarzelt*) Kom je eens praten? Over ons...?

NICOLE: Nee, nu niet. iets wat je maandenlang verknoeid hebt, praat je in een half uur niet uit!

RONNY: Dat weet ik! Ik voel me zo schuldig! Sinds ik hier lig, besef ik maar pas dat ik je niet kan missen... Krijg ik een kus?

NICOLE: Dat kan ik nu nog niet, ik heb nog teveel te verwerken... Heb je nog veel pijn?

RONNY: Sinds jij hier bent, voel ik niks meer.

NICOLE: Ik vraag iets ernstigs!

RONNY: Dat gaat.

NICOLE: Het is vandaag al drie weken dat je hier ligt.

RONNY: Wie is het je komen vertellen?

NICOLE: Je broer had het gelezen in de krant en Julien van de kaartersclub, die heeft nog één en ander uit je auto naar mij gebracht.

RONNY: Waarom ben je mij eens niet eerder komen bezoeken?

NICOLE: Ik kon niet! Toen ik vroeger een beeld van jou voor me had, was het dat van een lieve, fijne man... maar sinds enige weken is dat het beeld van een dronken woesteling die me geslagen heeft!

RONNY: Ik heb daar spijt van... maar spijt komt altijd te laat... Ik wil mijn best doen om terug die eerste man te zijn, echt waar! Kom je terug naar huis?

NICOLE: Nee, voorlopig blijf ik bij mijn ouders en daarna zien we nog wel... Wat heb je nu als kwetsuur?

RONNY: Oh... Mijn hiel is naar de vaantjes, mijn scheenbeen is over, kuitbeen gebroken, achillespees verrokken, knieschijf gebarsten, dijbeen in stukjes en een diepe wonde aan mijn buik... voor de rest is alles O.K. Ze hebben er hier en daar wat ijzeren pinnen, platen en vijzen in gestoken en als die niet beginnen te roesten, komt alles nog in orde zegt de dokter.

NICOLE: Amai, is dat echt waar?

RONNY: Ja... ik zeg dat nu redelijk eenvoudig, maar de dokters hebben daar een veel meer geleerde uitleg over, die ik wel ken, maar die ik je zal besparen!

NICOLE: De omstandigheden van het ongeval zijn ook nogal duister...

RONNY: Die wil ik je ook besparen!

NICOLE: Moet ik niets voor je wassen of gaan halen?

RONNY: Toen ik na een paar dagen bij mijn positieven kwam en iedereen zag dat ik geen bezoek kreeg, heb ik de sleutel van ons appartement aan Claire, een verpleegster, gegeven. Ze is kleren voor mij gaan halen ze wast alles wat ik vuil maak! Ik heb zelfs van haar een paar prachtige pantoffels gekregen. Daar... die pluche beesten, dat zijn ze...

NICOLE: (*koel*) Hoe vriendelijk van haar!

RONNY: Zeg, je hoeft daar niks achter te zoeken hoor! Dat is een getrouwde vrouw met twee kinderen, die me gewoon helpt! Ze zal het tof vinden als jij terugkomt bij mij...

NICOLE: Dàt heb ik niet gezegd hé!

RONNY: Of als je mijn was terug wil doen... met alle plezier hé!

NICOLE: Ik zal nog zien... Ik moet nu gaan...

RONNY: Mijn baas heeft gebeld... Ik mag blijven op mijn werk! Hij dankt niemand af!

NICOLE: Dat is dan goed nieuws voor jou... Ik kom nog wel eens terug. Dag! (*Af*)

RONNY: Krijg ik een zoen...? (*Hij gaat rechtzitten op de rand van zijn bed, met gezicht naar de zaal. Hij bekijkt het boeket bloemen van Nicole dat hij nog in zijn handen heeft en omklemt het stevig.*) Dank je voor de bloemen.

(*Josée terug op in deuropening met alle bagage van Willy. Ze klopt en komt binnen.*)

JOSÉE: Hier ben ik terug! Was dat je vrouw die daar door de gang spurtte?

RONNY: Ja, dat was mijn vrouw...

JOSÉE: Die moest de bus nog halen die 10 minuten geleden is vertrokken zeker?

RONNY: Ze was een beetje overstuur. Waarom vraag je dat?

JOSÉE: Ze was precies aan 't trainen voor de 100 meter sprint om aan de lift te zijn... Zeg... met dat fotomodel... daar hebben ze je mooi ingelapt! De verpleegster heeft mij alles uitgelegd. Jij aanzag mij voor een fotomodel? Je hebt je bril niet op zeker?

RONNY: Ik wist niet wat ik moest denken.

JOSÉE: Ik heb hier een tas met pyjama's en ondergoed bij van onze Willy. Waar moet ik alles leggen?

RONNY: In de kast daarbinnen, waar B opstaat.

JOSÉE: Goed, dank je. (*Ze gaat er binnen*)

RONNY: Is het erg met je man?

JOSÉE: Ik weet het niet,maar als ik zijn twee handen daarstraks bekeek, leek me dat meer op een puzzel dan op 10 vingers!

RONNY: Wat heeft hij voorgehad?

JOSÉE: Uit een boom gevallen.

RONNY: Nu, in de winter? Toch niet met een kettingzaag?

JOSÉE: Nee, nee, met een kat!

RONNY: Een kat?

JOSÉE: Ja, juist toen hij dat beest wilde vastpakken. De kat van Vera, onze buurvrouw - dat is een oud mens die niet goed meer ziet - zat in de top van haar pereboom. Vera kwam aangelopen en begon te wenen omdat ze dacht dat haar kat niet meer naar beneden durfde en daar zat te janken.

RONNY: En Willy is gaan helpen?

JOSÉE: Ja, en juist toen hij dat beest bijna vasthad, realiseerde hij zich dat hij op een dode tak zat. Dat is nog niks, maar dan begon dat beest nog naar onze Willy te krabben ook..! Ineens, krak, en onze Willy stuikte loodrecht naar beneden, met uitgestoken vingers.

RONNY: En die kat?

JOSÉE: Die viel bovenop onze Willy, zachte landing. Ze is van 't schrikken gaan lopen...

RONNY: En de Willy maar jodelen zeker!

JOSÉE: De eerste minuten wel. De buren dachten dat de boer van achter ons zijn varken aan 't slachten was. Zijn vingers hebben de grootste schok opgevangen. Ze hingen in alle richtingen. Hij wist nog hoe hij heette, en wie ik was... dus had hij geen hersenschudding! Alhoewel, iets dat er niet is, kan niet door elkaar geschud worden. Het is maar te hopen dat alles nu goedkomt!

RONNY: Ze zullen dat zoals bij mij vol ijzeren pinnen en platen steken. Na verloop van tijd halen ze dat er weer uit en dan is alles weer in orde. Maak je maar geen zorgen... Welke dokter ging hem opereren?

JOSÉE: Wacht eens... Ze hebben zijn naam gezegd hoor!

RONNY: De Wilde?

JOSÉE: Nee.

RONNY: Heylen?

JOSÉE: Ook niet.

RONNY: Willems?

JOSÉE: Ja, die was het, dokter Willems!

RONNY: Den Hugo... die behandelt mij ook. Dan kun je op je twee oren slapen! Dat is een orthopedist hé! De beenhouwer noemen ze die hier, maar een heel bekwame kerel hoor! Geef die man vlees en een mergpijp hé! Wij maken dan soep maar hij 'n mens! Zo bekwaam is hij...

JOSÉE: Echt waar?

RONNY: Toen ik hier drie weken geleden binnengebracht werd, zou je geen vijf frank meer voor me gegeven hebben en nu voel ik me goed. Volgende week, rond Kerstmis zal ik hier weg mogen. Allemaal dank zij Hugo,... alléz dokter Willems.

JOSÉE: Je geeft me goeie moed! Had jij een werkongeval?

RONNY: Nee, een auto-ongeval. We hadden met de kaartclub een prijskamp gespeeld. Ik had een kalkoen gewonnen, ook nog! Ik had te veel gedronken en reed tegen overdreven snelheid door een rood licht en knalde in de flank van een rijkswachtcombi.

JOSÉE: Die mannen konden daar niet mee lachen zeker?

RONNY: Ik was enkele ogenblikken half versuft van de schok en toen ik mijn ogen opendeed zag ik zo'n rijkswachter naast mijn auto. Ik riep opgewekt: "Amai, jullie zijn er vlug bij!" Die kerel begon te duvelen.. Het laatste wat ik hoorde was dat de rekening wel zou volgen... Dan ben ik bewusteloos gevallen.

JOSÉE: Ik vrees dat je met die rekening niet gelukkig zult zijn!

RONNY: Ik zeg tegen iedereen dat ik tegen een paal gereden ben, zo beschaamd ben ik. Tegen diegenen die in de krant gelezen hebben wat er echt gebeurd is, vertel ik dat het fout gedrukt werd.

JOSÉE: Welke kwetsuren heb je dan?

RONNY: Aan mijn linkerbeen had ik een trimalleolaire breuk van de enkel plus een breuk van het scheen-, kuit- en dijbeen plus hier aan mijn buik - kijk maar - een diepe vleeswonde die maar moeilijk geneest.

JOSÉE: En wat is er met die kalkoen gebeurd?

RONNY: Die zal samen met mijn auto op het autokerkhof liggen, denk ik...

JOSÉE: Hoe reageerde je vrouw?

RONNY: Die had me een week tevoren verlaten... en terecht! Het is allemaal mijn fout, maar hoe kan ik haar dat wijsmaken?

JOSÉE: Ze was daarnet toch hier!

RONNY: Het was de eerste maal in 6 weken dat ik haar zag...

JOSÉE: 'n Andere in het spel?

RONNY: Nee, daarvoor zie ik mijn vrouw te graag. Maar ik had problemen op mijn werk. Ik ben automekanieker en de verkoop in de garage waar ik werk ging de laatste tijd niet zo vlot... Ik was bang mijn job te verliezen en begon veel te drinken. Zo is het allemaal begonnen... Mijn vrouw is bij mij weggegaan en ik had heel haar familie tegen mij... Ikzelf heb maar één broer die, sinds hij getrouwd is, nog amper van zich laat horen!

JOSÉE: Hebben jullie kinderen?

RONNY: Nee, daar wilden we nog even mee wachten.

JOSÉE: Dus je eerste werk is om volledig te genezen?

RONNY: Hugo,... euh.. dokter Willems zegt dat ik, zelfs na volledige revalidatie, nooit meer kampioen van België of ander sprintnummer zal worden, maar dat alles toch in orde zal komen. (*Hij houdt nog steeds de bloemen van Nicole vast*)

JOSÉE: Nu heb ik hier nog een vragenlijst van de kliniek die ik moet invullen.

RONNY: Kan ik je daarbij helpen?

JOSÉE: Graag, hier is het ziekenboekske van Willy en een pen. Ik zal ondertussen een vaas gaan vragen om je bloemen in te zetten. (*in de gang*) Mijnheer, waar kan ik hier een vaas vinden?

IVO: (*in de gang*) In ons bureautje vooraan op het aanrecht, mevrouw! (*op*) Psttt... Hoe is 't met Anouchka? (*weg*)

RONNY: Dikkop...!

JOSÉE: (*Op met vaas en water.*) Hier zie, dat zal beter staan. (*Schikt bloemen in vaas.*)

(*Dokter Willems komt op in groene chirurg-uitrusting, inclusief masker. Josée gilt.*)

DR.WILLEMS: (*doet masker af*) Excuseer mij...

RONNY: Ha Hugo, ik heb juist horen zeggen dat je ijzerwinkel weer op volle toeren draait?

DR.WILLEMS: Dag mijnheer Pauwels. Dat klopt, ja... (*tot Josée*) Mevrouw Van Den Broeck?

JOSÉE: (*zenuwachtig*) Ja, mijnheer den dokter, leeft onze Willy nog?

DR.WILLEMS: Natuurlijk mevrouw, zo erg is die ingreep niet, maar de handen van uw echtgenoot zijn er erger aan toe dan ik eerst dacht. Maar ik kan u al meteen geruststellen door te zeggen dat aan zijn hoofd niks mankeert... Hij heeft wel een lichte hersenschudding en aardig wat schaafwonden maar dat is te verwaarlozen...

JOSÉE: (*nerveus*) Dan is alles misschien ineens op zijn plaats geschud...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze